

STUDENTEN WEEKBLAD

15^e Jaargang.
No. 12.

REDACTEUREN:
G. B. v. d. WERFHORST, H. S. v. LENNEP, C. WOLTERBEEK,
F. ZWEERTS, O. Z. VAN SANDICK, H. G. J. SCHELLING,
MEJ. H. VAN GELDEREN, H. SALOMONSON.

ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

Vrijdag
20 Dec. '12.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f 3,50, bij vooruitbetaling f 3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

TECHNISCHE BOEKHANDEL EN
DRUKKERIJ J. WALTMAN Jr.
— DELFT. —

Inzendingen te bezorgen vóór Dinsdag-
middag 4 uur aan het Redactie-adres:
VLAMINGSTRAAT 34.

BERICHT.

Het eerstvolgend nummer van het S. W. zal uitkomen Donderdag 9 Januari 1913. Copy wordt verwacht vóór Dinsdag 7 Januari des namiddag 4 uur aan het redactie-adres: Vlamingstraat 34.

Correctie.

In het vorig nummer komt onder Studenten-Pers in de laatste alinea een storende drukfout voor; er moet staan: „de aanwezigen zullen opnieuw hebben gevoeld en de groote band die alle Nederlandsche studenten bindt en het karakteristieke van elke Universiteit op zich zelf.”

Inhoud.

Uit de Delftsche wereld.

Afscheiding of samengaan? door Sapa.
Tentoonstelling, georganiseerd door de Delftsche afdeling van de Nederl. Vereeniging tot afschaffing van alcoholh. dranken, door X.

Delftsch Studenten-Corps.

Uitvoering van het D. S. M. G. „Apollo” op Maandag 16 December 1912.
Weekverslag.

Kunst.

Kunst en Geest in Literatuur, II, door Vally.
Nederlandsche dorpskerken, door v. d. Kloot Meyburg, door C. H. Schwagermann.
Tentoonstelling der teekeningen van den heer Kloot Meyburg uitgaande van het Gezelschap „Practische Studie”, door v. d. W.

Vereenigingsleven.

Onze Koloniën, door F. W. Lutter.
Snjeuntojounsselskip „Frisia”.
Gezelschap „Leeghwater”.

Gedachten en gedichten.

Désillusies, door S.

Delftsche Studenten-Bond.

D. S. D. C. „Logika”, door W. J.

Studentenpers.

door F. L.

Studiebelangen.

Centrale Commissie.

Ingezonden.

Aan den heer v. d. W., door H. J. de Vries.
Antwoord aan den heer H. J. de Vries, door v. d. W.
Bij verstek geoordeeld, door H. J. de Vries, met antwoord door de Redactie.

Boekbespreking.

Ingekomen boeken.

Agenda.

Uit de Delftsche wereld.

Afscheiding of samengaan?

Op den 12^{en} December j.l. werd door ingeschrevenen aan de T. H. een vergadering belegd ter definitieve oprichting van een vereeniging, genaamd „Onze Koloniën”.

Na een inleiding van den heer Lutter werd over het doel der vereeniging de meening der vergaderden gevraagd. Al

spoedig bleek, dat een vrij groot gedeelte der aanwezigen een andere strekking aan de vereeniging wilden geven dan zij, die het initiatief hadden genomen tot de oprichting er van.

Deze toch beoogen meerdere bekendheid met Neerlandsch Oost- en West-Indië onder de studenten.

„Wanneer zij zich een duidelijk beeld kunnen vormen”, zegt deze partij, „van wat hun in de Koloniën wacht, dan wordt daardoor menige twijfel weggenomen bij velen, die wel in Indië hunne krachten zouden willen beproeven”. Het resultaat van die handelwijze zou naar haar meening o.a. zijn de actueele kwaal te verhelpen: gebrek aan Nederlandsche ingenieurs in Indië.

De andere partij echter gaat uit van het feit, dat de in Indië geboren Hollanders achtergesteld worden bij de hier in 't land geboren. (Voor het gemak noem ik de eerste categorie van menschen Indo's en de tweede Totoks). Die partij wenscht de achterstelling van den Indo te bestrijden en stelt als hoofddoel der vereeniging: aansluiting der hier studeerende Indo's onderling met uitsluiting van Totoks en behartiging van Indo-belangen, ook in Indië.

Zelfs van politieke belangen werd gesproken in die vergadering.

Twee partijen van verschillende richting schijnbaar stonden daar tegenover elkander; schijnbaar want eenvoudig: de eene diende een algemeen belang, de andere een partijbelang, echter van dezelfde soort.

Door één der woordvoerders der tweede partij werd beweerd, dat alleen de Totok die Indië nooit gezien had, voordeel zou trekken uit die verspreiding van die kennis over de Koloniën door middel van lezingen. Hij vergat echter, dat de verspreiding van die kennis in handen wordt gelegd van deskundigen. Deze zullen ongetwijfeld de in behandeling zijnde onderwerpen ook wetenschappelijk bespreken. Kritiek op menigen toestand in Indië is dus niet uitgesloten. Onder het licht van opbouwende kritiek bekeken, zal menigen toestand door de Indo's anders beschouwd en menig vooroordeel zal bij hen weggenomen worden.

„De Indo's weten immers genoeg van Indië af” wordt er gezegd. Gelegenheid tot vragen stellen aan de sprekers, vrij debat zal aan het licht moeten brengen, of de kennis der Indische jongelui juist is. O wee, als die beweerde kennis blijkt oppervlakkig te zijn.

Maar nu spreekt het immers vanzelf, dat het ook in de bedoeling lag van die tweede partij zich te gaan laven aan die bron van kennis uit die lezingen en besprekingen. (De dorst naar kennis uit die lezingen schijnt tegenwoordig mode te zijn). Zij zullen ongetwijfeld niets minder willen hebben dan een dieper inzicht in de toestand der Koloniën. Maar blijkbaar gegriefd door de achterstelling van den Indo bij den Totok vond zij samengaan van deze twee categorieën niet gewenscht. Zij wenschten zich in eigen kring te versterken, zoo noodig een stelling op te werpen tegen den Totok, die op den maatschappelijken ladder boven hen voorgetrokken wordt.

Ziedaar twee partijen, die van elkaar gescheiden zijn, die nu echter samengebracht moeten worden.

Boven heb ik gezegd, dat het algemeene en het partijbelang in dit geval een gelijksoortig is.

Niet geheel en al. Dit partijbelang ziet niet dadelijk heil in het najagen van kennis, maar zij ziet gaarne eenmaal aangeworven kennis toegepast om bovenstaande grief te doen wegnemen.

Juist daardoor kenmerkt zich de afscheiding.

Die afscheiding mag m.i. niet ontijdig gebeuren. Het samengaan van Indo en Totok aan de hoogeschole bevel ik aan. Het waarom, straks!

Is die voortrekking van den Totok boven den Indo niet de conclusie uit de vergelijking van beide categoriën? Is misschien niet gebleken, dat bij den Totok deugden of eigenschappen zijn aan te wijzen, waarop de Indo niet kan bogen? Die eigenschappen zouden kunnen zijn vereischten bij geregelde werkzaamheden of bij goeden dagelijkschen omgang. Als dat zoo was, is het dan voor den Indo niet raadzaam den Totok op eigen terrein te leeren kennen, zijn goede eigenschappen niet alleen te waardeeren, maar ze ook zich eigen te maken. Daarmee toegerust kan de Indo den Totok op zij, ja voorbijstreven, met stilzwijgende aanname, dat de capaciteiten van beiden over het geheel genomen, gelijk zijn.

Hier te lande is de Indo op het terrein van den Totok: volop gelegenheid, om den Totok in al zijn levensuitingen kalm gade te slaan; zelfs kan het gewenscht zijn voor den Indo met vele (niet alle) van die levensuitingen mee te doen, om den Totok nog beter te kennen. Uit die omgang moet de Indo dus zijn voordeel trekken; die omgang moet geschieden zonder schroom om eigen fouten en gebreken onder de oogen te zien. Eerst als de vele studeerende Indo's zich gemakkelijk tusschen huns gelijken onder de Totoks hebben leeren bewegen, eerst dan zal er geen voortrekking of achterstelling mogen plaats hebben. Ik geloof zelfs, dat het reeds vele Indo's goed gegaan is door deze gedragslijn te hebben gevolgd.

Dus nu mag ik zeggen, dat die achterstelling niet altijd opgaat.

Bovendien is het niet noodig, dat een klassenstrijd in Indië hier aan de T. H. overgebracht wordt. Het is niet noodig om een eigen kringetje te vormen en Totoks daarvan uit te sluiten. Zoo'n kringetje werd in de vergadering vergeleken bij de Indische Vereeniging. Hier wil ik in een ander artikel op terug komen.

Gegrond op mijn zienswijze heb ik een samengaan van Totok en Indo hier te lande aanbevolen. Uit dat samengaan kan een edele wedijver groeien op het gebied van sport, van wetenschap en kunst.

Maar mocht er vroeg of laat een botsing tusschen hen komen, dan zullen de slagen des te harder vallen; deze zullen juist hun doel treffen, naarmate de kennis, die beide partijen bezitten van elkaars fouten en gebreken, juist is.

Het is eigenlijk gemeen van me, om een samenwerking aan te bevelen, waaruit strijd moet ontstaan, die toch op volkomen scheiding zou uitloopen, wanneer de twee partijen voor goed op elkaar verbitterd zijn. Dan vraagt men: „Waarom niet *nu* die scheiding teweeggebracht?” Neen, de kennismaking moet innig zijn, dus nu nog geen scheiding. Het is nu de tijd van elkaar te bestudeeren. Maar als de strijd uitbreekt, dan wil ik hem hevig hebben, hij mag niet slapjes gevoerd worden.

Sāpā.

Tentoonstelling, georganiseerd door de Delftsche afdeling van de Nederlandsche Vereeniging tot afschaffing van alcoholh. dranken.

Een enkele stuiver daags,
aan sterken drank gegeven
is *achttien gulden* 's jaars
en nog *een kwartje* er neven.

Reeds eenige dagen werd ons oog geboeid door den blauwen vaan die wappert boven den ingang van het perceel Phoenixstraat-hoek-Binnenwatersloot.

Toen dan ook voor de ramen van het benedenhuis de grillige etalage — bestaande uit een menschelijken schedel, sinaasappelen, vijf kleintjes donker, een fancy-brood enz. — zichtbaar werd, konden wij ons niet weerhouden het lokaal te gaan bezoeken.

Door het deurtje in de Phoenixstraat treedt men binnen, en wordt aanstonds even aangenaam getroffen als buiten, door de smakelijke uitstalling van allerlei eetwaren, gegroepeerd om 4 pseudo borschillen. Verder zijn veel werken in verband met de afschaffing uitgesteld naast statistieken en tendenz-platen. De muren zijn behangen met toepasselijke versieringen (betreffende kindersterfte, hereditieit enz.) terwijl nog een kleine uitstalling van de bekende alcoholvrije Delftsche limonade en Daalders-cacao ons tot koopen noodt. Eenige dames en heeren ter plaatse aanwezig zorgen voor uitlegging en verklaring der voorwerpen.

De heer Foest, techn. stud., was zoo vriendelijk ons de noodige inlichtingen te geven omtrent het doel der vereeniging, die oorspronkelijk sterke — doch nu ook alle

alcoholhoudende dranken veroordeelt en wil afschaffen. In verband hiermede toonde de heer Foest ons een aardig reagens op Delftsche limonade, waardoor ten duidelijkste blijkt dat hierin geen alcohol aanwezig is.

Het middelpunt van de tentoonstelling is echter de tafel waarop naast 4 borrels (het veronderstelde rantsoen van den dranklustige) de meest uiteenlopende zaken zijn uitgesteld waarvan de waarde aequivalent is aan die der 4 glaasjes drank. Hieronder zagen wij een bak vol aardappelen en een roode kool, eenige prentenboeken, een groot aantal bananen, een kinderhansopje en nog veel meer.

Inderdaad is deze tentoonstelling geschikt om den drinkenden werkman te wijzen op hetgeen hij aan den drank ten offer brengt. Bezoekt het lokaal echter niet na vieren, daar op dat uur een menigte schoolkinderen zich om de uitgestalde versnaperingen verdringt, terwijl in den middag slechts een enkele werkman met gretig oog naar de borrels en de vijf kleintjes donker staat te turen.

18 December.

X.

Delftsch Studenten-Corps.

Uitvoering van het D. S. M. G. „Apollo”,
op Maandag 16 December 1912.

Onder leiding van den heer Ed. Erdelmann, met medewerking van den heer Hans Kindler, cellist te Berlijn, heeft „Apollo” wederom haar jaarlijksche uitvoering gegeven.

En weer was Delft's welvaren getogen naar dit zoo bij uitstek genoeglijke feest. De zaal bood een gezelligen aanblik, veel liberty, en veel gefluister van jonge menschen, veel critiek en veel wat men meende te moeten zeggen.

Daar klinkt het *Iō Vivat* en terwijl alle aanwezigen zich van hunne plaatsen verheffen, schrijdt een stoet van waardigheidsbekleeders de zaal binnen. Vrolijk, doch in het besef van den ernst van het oogenblik, zien zij in den ronde; *zij* zijn het immers die nog geven kunnen, die nog gaan genieten van het komende leven. En is het begrijpelijk dat veler blikken op hen gevestigd zijn?

Een korte stilte en het concert vangt aan met de bekende symphonie No. 1, Op. 21 van Beethoven. Weinig behoef ik hierover te zeggen, men voelde de pressie door den dirigent uitgeoefend, en ofschoon zich menigeen een betere vertolking zou kunnen voorstellen, mag men de gegeven prestatie van een diletantencorps niet te gering schatten.

En nu volgt het Violoncel-Concert D-dur van J. Haydn. Heerlijk is het dien jongen kunstenaar te mogen beluisteren. Hoe hij zich geeft, hoe hij u weet mee te sleepen in zijn alles beheerschend spel, het orkest op een hoog peil van begeleiding met zich meenemend. Nog klinkt u het Adagio in de ooren, de fijne melodie, die uw gemoed deed ontwaken, die u voert naar een oogenblik van waar en zuiver genot.

Het is pauze en . . . dit zegt genoeg; voor velen een gezellig babbelpaartje, voor anderen een stil geluk, voor weinigen een heildronk in de bestuurskamer, met wat officieele tinteling.

Dan zetten wij ons weder tot luisteren en genieten nogmaals het frissche spel van den heer Kindler. De Ouverture Freischütz tot slot, en onder het neuriën der zoo juist gehoorde melodie begeeft men zich huiswaarts en ter ruste.

Dat voor den dirigent, cellist en vele anderen nog een huldiging en gezellig samenzijn overblijft, behoef ik u nauwelijks te zeggen.

Weekverslag.

Abbas heeft zijn spaarpot
in rubber en ijzer belegd.
Cacao is onsoliede,
de Haagsche tram niet slecht.

Edoch de Rona-chocolade slaat hierdoor aan 't overkoken, en heeft zijn kapitaal in olifanten gestoken.

Apollo strijkt . . . men spert de oogen open . . .
Hans Kindler speelt . . . men hoort een muisje loopen.

Wanneer komen nu die invitaties
als belooning van inzenders-prestaties?

Wat zijn jullie laat van 't jaar? Maar Kees doet er ook niets an!

Kunst.

Kunst en Geest in Literatuur.

II.

Naar aanleiding van

P. N. van Eyck. „Uitzichten”, en
Karel van de Woestijne. „Interludiën.”
Uitg. C. A. J. van Dishoeck. — Bussum.

Indertijd heb ik onder dit opschrift iets gezegd over het nieuwste werk van Boutens, de *Carmina*. Ik heb daarin getracht duidelijk te zeggen wat mijns inziens de houding moet zijn van een criticus ten opzichte van een stuk literatuur, de houding die zoo juist wordt weergegeven door: To understand is to know how to stand under. Men versta mij wel. Ik zeg niet „to stand under”, maar „how to stand under.” Zoo zullen critiek en waardeering moeten samengaan, maar toch de waardeering zeker niet in de laatste plaats.

Het is nu mijn plan om eenigszins uitvoerig in te gaan op de nieuwste voortbrengselen van Van Eyck en Van de Woestijne, uitvoeriger dan in de uitteraard beperkte ruimte der Boekbespreking zou kunnen geschieden.

Van Eyck en Van de Woestijne dus!

Beide jongeren, de een Noord-Nederlander, de ander een man uit Vlaanderen. De een jong en vol ongetemde kracht, vol leven, dat tot uiting stroomt, — de ander een tiental jaren ouder misschien, toch pas een vier-en-dertig-jarige, meer bezadigd en ingetogen; Van Eyck de man van de door-en-door moderne levensvisie, heftig, diepvoelend, harts-tochtelijk levensvereerder, — Van de Woestijne stenger, klassieker, misschien ook vromer, de man van meer bezonken levenswijsheid, en toch soms ook uitstormend in zijn sterke ontroeringen.

Laat ik u eerst iets van de „Uitzichten” vertellen, de bundel van Van Eyck.

Ik noemde van Eyck een moderne. En zeker, deze man staat midden in den geest van onzen tijd. Men wil bovenal zichzelf zijn, men wil breken met het oude en overgeleverde, men wil ten slotte alleen zichzelf gehoorzamen. Behoef ik u den naam van Nietzsche nog te noemen? Het is niet van groot belang of we hem persoonlijk kennen. Want onmiskenbaar is zijn machtige invloed op alle nieuweren, bewust of onbewust. En al komt men niet direct met Nietzsche in aanraking, den grooten dichter-profeet van het moderne, toch kan men niet ontkomen aan den invloed die van hem is uitgegaan.

Dit nieuwe, dit moderne, het is allereerst de blijde vereering van het Leven, het vertrouwen op het diepstmenschelijke. Het is het leven meemaken en doormaken in alle diepten van wel en wee, het is de verheerlijking van het aardsche omdat het aardsch is, van het levende, omdat het Leven is.

Zoo is het duidelijk dat hier nieuwe moreele waarden meê moeten samengaan. Met deze Lebens-bejahung, deze affirmatie, 't leven aanvaardend, dat schoon is in vreugde, schoon is in smart — hiermee blijkt het mogelijk te zijn, dat men niet langer ziet de grens van liefde en lust, „de onheilbre breuk in aarde's heilig hart”, want men wil zich geheel uitleven, en geestelijk en lichamenteel.

Zóó is Van Eyck's poëzie, dunkt mij, te begrijpen. Het is het werk van een diep in de ziel dit nieuwe levensgeloof heeft geborgen, dit wetend de stuwkracht van zijn leven.

Ik kan me nu ook best begrijpen, dat Van Eyck de zuiverheid van Boutens niet waardeeren kan, blijkend uit zijn *Carmina*-critiek. Het is duidelijk, dat hier twee in-den-grond-verschillende levensrichtingen tegenover elkaar staan. Boutens de echt-religieuze ziener, die in de stilte den wonderverdiepten vrede vond; Van Eyck ingegaan in de „stil stralende wereld der goddeloosheid”, onevenwichtig, zoekend, aldoor strijdend.

Neem de verzen van het inleidend gedicht:

Strek uw hand naar de onstuimige toppen,
Die steigeren tot het licht,
Welks dampige driften kloppen
In den stralenden zonnenschicht.

Grijp de zon en de vlammeende sterren
In de wrong van uw hand, die hen kneedt,
Sla de wolken, die de aarde versperren,
Tot een damp om uw lijf als een kleed.

Want uw ziel is een val en een stijgen.
O worstel u op uit den tijd,
Schroei de lucht met den brand van uw hijgen.
Als gij strijdt om haar eeuwigheid!

Hoort gij hierin niet de moderne levensbeschouwing? En grijpt het u niet aan, omdat het klinkt als de kreet van een hemelbestormer, die geen rust kent omdat hij weet, dat hij eeuwig een zoeker blijven zal, rustloos dwalend door de leegten.

Hij zal vergeefs, vergeefs zich wondend, dwalen
Van land tot land, van nacht tot dag tot nacht, —
Daar zijn voor hem geen koele schaduwvalen,
Daar is voor hem geen herberg, die hem wacht . . .

En toch is ook op Van Eyck de invloed van Boutens niet te miskennen. Ik zou u verzen kunnen wijzen die de „Vergeeten Liedjes” zeer nabij komen, zooals b.v. het eenvoudige:

't Is stil, uw adem roert mijn oogen,
Uw zachtheid is mijn droom gelijk . . .
Wij, die zoo diep beminnen mogen,
O kind, wat zijn wij beiden rijk!

Een dergelijke toon vind ik in het verhevene:

Zachte wijzen
Gaan nu rijzen
Tot een zang van dankbaarheid,
Want uit uw gezegend minnen,
Mocht mijn ziel den vrede winnen,
Die mijn droom nog zal bezinnen,
Als de dood mijn leger spreidt.

En mijn juichen
Zal getuigen,
Dat uw liefde, vóór ik zong,
't Van zijn leed vermoeide leven
Al zijn blijdschap heeft hergeven
En mijn hart van 't heilig beven
Uwer teederheid doordrong.

Men ziet: sommige van Boutens' karakteristieke woorden en vreemd-schoone beelden vinden we hier terug. Maar toch is Van Eyck weer geheel anders. Zijn werk is wel sterk persoonlijk. Verdiept Boutens zich veelal in het abstracte, bij hem is er geen sprake van. Het is alles zuiver naturalisme zonder veel metaphysische reflexie.

Hoor bijvoorbeeld het begin van zijn sonnet: De Avond:

Nu was ik moe van gloed, maar de avond is gekomen,
Hij heeft de zilvren harp der stilte zacht bespeeld,
En 't vredig-vleiend lied dreef, zwevend op mijn droomen,
Naar 't licht der Westerkim, dat teeder was vergeeld.

't Vervloot, ik zag rondom: en hoog uit ranke boomen,
Op donzig-donkre top door 't loover half verheeld,
Heeft blijde een lijsterkeel langs 't rimpelzijden doomen
Der schemers op den tuin, gefloten en gekweeld.

Dit is alles mooi gezien, werkelijk doorleefd, en ook als gedicht goed van klank, zuiver van sentiment, klaar van visie. En zóó is er veel in Van Eyck's Uitzichten, veel mijmeringen die van's dichters intieme omgang met de natuur spreken. Natuur, die troosten kan omdat zij schoon is.

't Is schoonheid, schoonheid overal,
Zij houdt het wijde land betogen,
Zij windt zich door der duinen dal,
Zij juicht den helsten vogelschal,
Ik voel haar weerglans in mijn oogen.

En iets verder spreekt hij van die troost:

Daar rijst een diepe dankbaarheid
In 't hart, dat nimmer kon gelooven,
Dat ééns een dag zijn heet-beschreid
Besef van 's levens ledigheid
Gelijk een kleine vlam mocht dooven . . .

Ik zal niet u méér aanhalen, ofschoon de verleiding groot is. Lees zijn gedicht „Een vrouw” dat van diep-begrijpen en meêvoelen getuigt; lees „Aan Holland.” Prachtige verzen zijn dat. Ook „De kimmigen gloeien” is wonder-teêr.

Maar als hij begint te spreken van zijn zinnen-liefde, dan is het of er iets satanisch in zijn vers doortrilt. Dan is hij hevig hartstochtelijk en verliest alle zelfbeheersching. Dan is hij mij allerminst symphatiek, hoewel toch zijn vers de diepe glansen en metaal-achtige schitteringen heeft, die het werk van den kunstenaar kenmerken. (Zie: „De Kruis-ridder”; „Verlangen”; „De Kluizenaar in de Woestijn”; „Isolde.”)

En nu Karel van de Woestijne's Interludiën!

Hier is een gansch andere persoonlijkheid aan het woord. Een die niet als Van Eyck zijn smarten uitsniakt en zijn vreugden uitjubelt, maar een die verzen schrijft „als een spel, een zich vermeien der verbeelding.” Zijn bundel is daarom bijzonder, een tusschenspel, omdat het in geenerlei verband staat met zijn overig dichtwerk, dat door „één leidende lijn van leven, gevoelen en denken” is verbonden.

Interludiën bevat een drietal epische verzen met de titels: De paarden van Diomedes, De terug-tocht, en De vliegende man.

Vinden we bij Van Eyck fijnheid van lijn, hier is allesforsch, breed, grootsch van opvatting. Fier is de taal, gespierd zijn de versregels, breed het gedragen rythme. Vooral in de twee eerste versbrokken staat Van de Woestijne voor ons als de geweldige beeldhouwer van de taal, als de grootsche schepper van een stuk pracht-geziene epiek.

Ik neem een stuk uit het eerste:

„Daar stond nu de avond aan de rosse zee
de vale zee, de logge looden zee
die 't zwalpend-zware water klotsen liet
naar 't grauwe strand, en 't weêre haalde, en 't weêr
liet naedren, loom en lam, met lui geluid,
egaal in mate, en moede, en onverpoosd
aldoor maar voort heur onverschillig gaan
en keeren, gladde baar op baar
in 't rijzen, vlak verglijden in 't vervloên . . .”

Hoort ge hierin niet de eeuwige muziek der zee, voortklotsend in d'eindeloze deining, zoo karakteristiek uitgedrukt door het herhalen van dezelfde woorden: de rosse zee, de vale zee, de logge looden zee, en verderop: en 't weêre haalde, en 't weêr liet naedren. En merkt ge de telkens weêrkeerende alliteratie?

En overal is de teekening in groote lijnen en van helle kleuren. Wie geeft er zóo met enkele trekken een onweerslucht te zien als in dit prachtige fragment:

En de avond-lucht, alover deze zee
gelijk een muur, uit rotsen opgebouwd,
doorblikkerd en doorvlamd van ertsen, zaalw
en rood van bonken op eblokt bazalt,
doorribd van flitsend koper, blinkend-zwart
van schilfer-kolen, effen-bleek van tin

Misschien schooner nog klinken de verzen van „De terugtocht,” de smartelijk-weemoedige zang van Orpheus om 't verlies van zijn geliefde Eurudikè. Maar het beste lijkt mij toch het laatste gedicht, waarin Van de Woestijne ons 't aangrijpende schildert van den man, die met de vlieg-machine de ruimte overwint. Eerst bezint hij zich en bedenkt hij het nieuwe van 't onderwerp, verheerlijking van motor en schroef, maar tòch:

— 'k zinge u; en naar me in het brein
de begeerte naar 't zingen bemeestert,
duizel ik als dronken, omdat
boud ik te zingen durf.

Eenmaal begonnen, wordt het één juichzang, één hoog-opgevoerd enthousiasme. Hier bereikt Van de Woestijne een diepte van ontroering en een klaarheid van visie die maken dat dit gedicht ons lang bij zal blijven. Schitterend is de opstijging, 't zelfvertrouwen van den man, die hoogmoedelijk wil naar de zon.

Tòch moet hij erkennen zijn eigene kleinheid:

„Zachte herneemt hij-zijn vaart
en z'n harte is bedroefd en begeerend.
Laas! wie de zon in 't gelaat
zag, kent 't eigene zwart . . .”

Diep gevoeld is daarna ook de overpeinzing van den dichter, verbaasd over het geweldige kunnen van den mensch, dat hem God danken doet,

dank dat ge gaaft dees kracht,
dat ge gaaft de gedegen gedachte,
gaaft het beleid en den moed,
dichter ons brengend tot u,
zóo, dat ik loven u mag,
zwaar nog staand in uw aarde,
maar rijs-machtig gelijk
't woord dat Het Woord benedijdt.

Dàn 't dalen van den vlieg-man, „strijkende valt — zwaluwen avond — het tuig”, en hoe men den verstijfde tillen moet uit de schuit. Angst nog is er in de menschen, tòt dat 't leven opnieuw hem doorstroomt. Hij niest, gaat lachende langs de geestdriftige toeschouwers. En spontaan komt nu 't gejuich, waar men plots „den toover voelt, die de man aan 't geheim bond van de oneindelijkheid.”

En hoe schoon de overpeinzing daarna, waar de vliegman denkt:

'k Zag de zon: geen licht dat m'n blik nog wekke.
'k Beet de zon: geen bete die still' m'n honger.
'k Mat de zon: welke einder die 't oog bevredig'? . . .
Arme geslaagne! . . .

En toch: gewisselijk gaat hij zijn ondergang tegemoet. Het eind is een klaagzang: Thrênos om den jongen gevallen, een vers van zóo innige droefenis en van zóo grootsch-aangrijpende lyriek, dat ik niet nalaten kan een deel over

te nemen, om in u 't verlangen te wekken, om het geheel te genieten.

Blijde nacht, die me waakt in m'n kamer,
mag ik niet treuren dan? . . .
— Sterren zijn duizelig duizend en duizend:
smachtelijk-geurend zijn de aarde en de kruiden.
En waar de lampe me trekt en heur licht naar mijn
[wakenden angst,
roept me uw duister, o Nacht, dat blijde is en troostend.

Mag ik niet treuren dan? . . .

— — — — —
Er zijn tallooze vlamkens aan de aarde,
en geen hemel was schoon als de hemel van nacht . . .
En aan 't venster waar 'k sta
— o verlatene, stroef-droeve kamer, —
voel ik de luwte der koelende lucht,
voel 'k in 't lauwe aaien van haast benauwende geuren,
— aedmen, o aedmen, mijn God! —
bleek mijn gelaat, o Nacht, van uw jonge en nijpende bleekheid,
en bleek van mijn grauwblijken kommer . . .

— 'k Heb hem zien vallen.

Als een meeuw uit een storm-zwerk is hij gevallen.

Hare vlerk had de storm gebroken,
en ruggelings, de één vleugel nog klappend, slaphangende
[de andre,

draait ze kort cirkelend, de zee toe.

Zóo heb 'k hem zien vallen

Maar genoeg. Te veel haalde ik reeds aan. 'k Kon u alleen maar op enkele dingen wijzen. Ik hoop, dat ge zelf deze bundels ter hand zult nemen en genieten zult.

Ik durf niet te zeggen of me Van de Woestijne sympathieker is dan Van Eyck. Zeker is dat ik ze beiden heel hoog stel; zeker is dat ze werk leverden van blijvende betekenis.

15 - 12 - 12.

VALLY.

Nederlandsche Dorpskerken

door Van der Kloot Meyburg.

Het is de Amerikaansche architect Wright die beweert dat in 't algemeen, de ware basis van een ernstige studie der bouwkunst ligt in de meer bescheiden nationale bouwwerken, die voor de architectuur dezelfde betekenis hebben, als de volkssagen voor de literatuur of de volksliederen voor de muziek, doch waarvoor de architecten zich zelden hebben geïnteresseerd.

In hun bizondere samenstelling liggen de eigenaardigheden die hen karakteristiek Duitsch, Italiaansch, Fransch, Hollandsch, Engelsch of Spaansch doen zijn.

De karaktertrekken dezer bouwwerken zijn nationaal en alhoewel meestal slechts zwak aangeduid, zoo hangt toch hun kracht samen met de omgeving en de levensgewoonten van het volk. Zij werden krachtens een natuurlijk gevoel uitgevoerd en zijn daarom altijd leerrijk en dikwijls schoon. Aangetrokken door het natuurlijk schoon, hetwelk uitgaat van het zuiverste specimen onzer nationale bouwkunst, de boerenwoning, gaf de heer Meyburg reeds eenige jaren geleden, zijn hiervan gemaakte schetsen in boekvorm uit. Na dien ging de heer Meyburg voort met de bestudeering der voortbrengselen onzer Hollandsche bouwkunst en zullen nu binnenkort verschijnen, plus minus tachtig schetsen van dorpskerken uit de verschillende provincies in ons land. Het was naar aanleiding der tentoonstelling van deze schetsen, door Practische Studie georganiseerd, dat de heer Meyburg een lezing hield over bovengenoemd onderwerp.

Voor de pauze gaf de heer Meyburg een beknopt algemeen stijklundig en plaatselijk overzicht dier verschillende dorpskerken, een en ander nader besprekend en toegelicht door lichtbeelden na de pauze.

Mogen de schetsen van den heer Meyburg ons bewijzen dat hij heeft een juist kijk op bouwkunstig schoon, zijn reisherinneringen bewezen ons dat hij ook is een mensch, vatbaar voor de pittige humor maar ook de ernst welke daar leeft onder onze bewoners van het land.

C. H. SCHWAGERMANN.

(Zie verder Tweede Blad.)

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 20 DECEMBER 1912. No. 12.

Tentoonstelling der teekeningen van den Heer Kloot Meyburg, uitgaande van het Gezelschap „Practische Studie”.

Op een somberen Zaterdagmiddag kwam ik in de sombere Verwersdijk-gebouwen, begaf me naar zaal C.

Ik heb daar inderdaad verbaasd gestaan, want de zeer eenvoudige inrichting, de volkomen uniformiteit van kleur der teekeningen en cartonnen, de zonder uitzondering onbewerkt gelaten lucht op elk der stukken, dat al gaf een indruk van soberheid en overbodigheid van smuk, dat het essentieele des te krachtiger naar voren kwam en ons de ernstige Nederlander liet zien in de ernstige oprechte bouw van zijn kerken, *zijn kerken*, niet de groote uitheemsche kathedralen doch de gezellige dorpskerkjes één geworden met hun omgeving. We zagen de grootblokkige tufsteen gebruikt, daarna de fijner doende baksteen doorgevoerd tot zelfs in torenspits. De oplossing van overgang uit ronde kooromgang tot veelhoek noodig voor 't pannen-dak, de steeds rijzende klokkenstoel, die soms verwordt tot zwaar kasteelwerk van gansch buiten 't kerkgebouw staande toren, de combinatie van lateren bijbouw in andere stijl bij 't hoofdgebouw, toch in harmonie, meer dan stijl-imitatie zou hebben vermoegd, ziedaar eenige punten waarvan de tentoonstelling van zeer goede teekeningen ruime keuze tot beschouwing geven.

v. D. W.

Vereenigingsleven.

Onze Koloniën.

In de oprichtingsvergadering van deze vereeniging op Donderdag den 12den December zijn merkwaardige dingen ter sprake gebracht. Een enkele trachtte de vereeniging een politieke richting te geven, omdat dit meer van blijvende aard zou zijn. Doch welke richting men er aan zou geven kon niet uitgemaakt worden, iets wat dan ook vrijwel onmogelijk is, waar men hier te maken heeft met studenten, dus slechts tijdelijke leden. En met die tijdelijkheid zou die richting ook kunnen veranderen. Hoogstens zou hier sprake kunnen zijn van een Debatingclub voor Indische politiek. Bespreking hiervan echter is in deze vereeniging ook mogelijk en zelfs zeer gewenscht; de Koloniale politiek en de politieke stroomingen in Nederlandsch Oost-Indië zijn zeer zeker een behandeling overwaard en velen zal dit ook interesseeren.

Anderen weer wenschten een specifieke Indische vereeniging van Indo's om het rasbewustzijn bij die personen op te wekken.

Gaarne zou ik echter nog steeds vernemen de juiste grens en het juiste verschil tusschen den z.g. Indo en den volbloed Hollander. Dit is mijns inziens onmogelijk te geven, daar de Indo's afstammelingen zijn van Europeanen en vele gewoonten en eigenschappen met hen gemeen hebben. Bovendien zijn de meeste hier in Holland studeerende z.g. Indo's — mij is 't nog steeds een raadsel welke Indische jongens wel en welke niet ertoe gerekend moeten worden en dit zal 't voor iedereen wel zijn — toch zeker op zoo'n hoog intellectueel peil dat 't verschil tot vrijwel nul gereduceerd wordt.

Gelukkig waren echter verreweg de meesten geen aanhangers van die voorstellen en werd besloten tot de oprichting van de vereeniging op de reeds vroeger genoemde grondslagen, n.l. met als doel om door de behandeling van onderwerpen op verschillend gebied de belangstelling voor de Koloniën te vergrooten.

In beginsel bezit de vereeniging nu ook een afdeling, die alle gewenschte inlichtingen betreffende de studie en het leven in Delft zal verschaffen aan Indische jongelieden, die hier wenschen te komen studeeren. Hoewel Oost en West reeds zoo'n afdeling bezit, is het echter duidelijk dat de hier studeerenden de meest bevoegden daartoe zijn, daar ze nog in de studentenwereld zelve staan. Naar samenwerking met Oost en West zal echter worden gestreefd en een onderhoud met den president dezer vereeniging deed 't beste van de toekomst verwachten.

Nadat overgegaan was tot een ledenvergadering, waarin de contributie ook vastgesteld werd op twee gulden 's jaars,

werden de statuten voorgelezen, zooals die voorgesteld werden door de Commissie tot voorbereiding. Deze statuten zullen tot 15 Februari ter lezing liggen in de Keuken van de T. H.; worden er in dien tijd geen ingrijpende en door den voorsteller onderteekende amendementen ingediend, dan zullen ze als aangenomen beschouwd worden. Dit om een vervelende en slecht bezochte algemeene vergadering alleen voor de aanneming der statuten te voorkomen.

Personen, die zich nog als lid wenschen op te geven kunnen op de voorgelagen lijsten teekenen of zich ten allen tijde schriftelijk tot ondergeteekende wenden.

F. W. LUTTER.

Snjeuntojounsselskip „Frisia”.

Snjeun wier 't Frisia's jirdei fensels. Earst hawwe wij in in protte boerebern lebbere by de foarsitter.

Sjerp hounegiesler wier foartenienen d'ryn wei fensels.

De earrebarre hier ien berntsje brocht, mar die moast 't súpjen noch learen. Njunkenlitsen wieren twa âlde pakes komt. De âlde dei siet hjar al yn de skonken. Hjar hierne yn trye deis net iten en frieten as slotters.

Pake Ype koe net fen de frouljue ofblieuwe, mar 'tis hem min bekomt; hjar klauwden hem de eagen ut 'e holle.

Wielst wy al bestid begunnen, wieren tsjin trije ûre de measten al tige wurrig fen 't súpjen, raren en roppen, sadat d'iene nei d'oare nei hûs tã teag.

't Wier in tige noflike joun.

De foarsitter,

JAN SLIM.

Gezelschap Leeghwater.

Op 16 December is het 45 jaar geleden geweest, dat ons Gezelschap als kleinen kring, die langzamerhand tot onze tegenwoordige vakvereeniging zou uitgroeien, werd opgericht. Volgens de plannen van het bestuur, zou deze dag niet geheel onopgemerkt voorbijgaan. De heer J. A. Lee, ingenieur bij de bekende Engelsche firma Heenan & Froude, zou een lezing houden over „Destructor furnaces”, waarop een excursie naar de door zijn firma geïnstalleerde *Vuilverbranding* te Rotterdam zou volgen. Ter eere van het 45-jarig bestaan, zou de dag beëindigd worden met een feestelijken gemeenschappelijken maaltijd der deelnemers te Rotterdam.

Door onvoorziene omstandigheden is het den heer Lee onmogelijk gebleken, nog voor de vacante zijn lezing te houden, doch in Januari hopen wij het genoemde plan te kunnen uitvoeren en alsnog op aangename wijze het 45-jarig bestaan van Leeghwater te herdenken. De juiste datum zal nader bekend worden gemaakt.

Voor het Bestuur,

E. HIJMANS JR., Voorz.

J. JANSZEN, 1e Secr.

Gedachten en Gedichten.

Désillusions.

Als de bul van 't examen voorgoed je ontslaat
van geschiedenis en planimetrie,
dan denk je: „ziezoo dat heb ik hem gelapt”,
en je waant je een jeugdige genie.
Maar zie je daarna een statistische lijst
van hen wier gevos werd beloond,
dan komt er een bitteren smaak aan de boel....
....ach, 't is al zoo dikwijls vertoond!

Dan ga je studeeren zooals dat thuis heet,
dan word je — o glorie — student,
en dan word je 't paskwil dat je jeugdige geest,
uit koortsige droomen nog kent.
Maar ben je wat ouder, dan verdwijnt d'aureool
waarmede je je had gekroond....
je studeert of je sjeest en bent jan-student-âf,
....ach, 't is al zoo dikwijls vertoond!

Ten slotte dan vind je natuurlijk de vrouw
die 't fatum voor je heeft bewaard!
Dan ben je tevreden en waant je geluk
het grootste en beste op aard.
Maar dan zie je toevallig een boek in je kast,
en het is of de titel je hoont:
op het bandje staat „Romeo en Julia” gedrukt!
....ach het is al zoo dikwijls vertoond!

En blijkt dan daarbij nog een luchtig kasteel
't geen je waande de burcht van je hoop,
dan neem j' een geladen revolver ter hand,
en je loert in den donkeren loop.
Maar dan stel je je voor dat een kwartjesroman
altijd met zoo'n feit wordt bekroond....
dan leg je diep zuchtend het wapen weer weg....
....ach, 't is al zoo dikwijls vertoond!

S.

Delftsche Studenten-Bond.

Delftsche Studenten Debating-Club „Logika”.

Kort verslag der lezing van den heer
H. J. DE VRIES over: „Een nieuw
Delftsch Studentencorps”.

Sprekers opinie hierover was als volgt: Het aantal niet-corpsleden wordt ieder jaar grooter. Het corps voldoet dus niet en er is een nieuw op moderne leest geschoeid corps noodig. U. S. R. is in deze de richtsnoer; dat houdt n.l. niet vast aan verouderde tradities, wat het corps wel doet. We moeten ons sterken door een eigen orgaan. Iedere jonge beweging heeft zelf-kritiek van buitenaf noodig. Juist bevreesd voor oude versterking, trachten de corps-enthousiasten ons van Alma Mater af te sleuren. De vakverenigingen hebben ze reeds veralgemeend, waardoor een zware strijd te wachten staat. Steunt daarom allen Alma Mater. Van de nieuwe corpsleden behoort 80% aan onze zijde.

Door verschillende redenen was spreker verhinderd geweest een strijdprogram voor te leggen.

Bij het zeer geanimeerde debat bleek, dat men over het algemeen van meening was, dat de spreker te weinig positiefs gezegd had en de groote fout beging den D. S. B. totaal te negeren. De slechte reuk waarin de Bond staat is lang zoo sterk niet meer als vroeger en was hoofdzakelijk een gevolg van zijn onbekendheid en verdwijnt met deze laatste dan ook meer en meer.

W. J.

Studenten-Pers.

Maandagavond verdedigde de heer C. Tellegen zijne meeningen over het bovenstaande onderwerp voor de Delftsche Studenten Debating-Club, welke meeningen hij in de volgende stellingen gegoten had.

I.

Plaatselijke studentenbladen zijn niet te ontgaan; de huidige werkwijze en organisatie der Minerva leidt niet tot verwezenlijking van een werkelijk interacademiaal blad.

Teneinde dit te verkrijgen worde Minerva al het specifiek plaatselijke ontnomen.

II.

Afzonderlijke organen van bepaalde studentengroepen (b.v. Corpsbladen, Alma Mater enz.) zijn niet in het belang der studentenwereld in het algemeen, noch in dat van de betreffende groep zelve.

Elk studentenorgaan zij een algemeene vrije tribune.

Verschiedene studentenorganen waren door enkele hunner redacteuren vertegenwoordigd.

De spreker leidde de stellingen in met een bespreking van enkele oude studentenbladen, zooals de „Spectator der Studenten” van 1774, die direct te veel hooi op vork nam, met 't gevolg, dat 't na een tweetal jaren weer opgedoekt was.

Meestal werd een studentenblad opgericht als de behoefte eraan ontstond: doch natuurlijk veranderde de kern der oprichters, zoodat zoo'n blad dikwijls tegelijk met de personen afstudeerde en van het tooneel verdween. De vele organen beleefden daarom dan ook steeds slappe tijden, waar zij zich zoo goed mogelijk door heen moesten zien te slaan, totdat er weer eens onderwerpen op het tapijt werden gebracht, waardoor er beroering in de gemoederen der lezers en schrijvers ontstond. Het voordeel hiervan was echter, dat er dan steeds organen gereed stonden om die besprekingen op te nemen.

Bij de toelichting van stelling I verklaart de spreker, dat de plaatselijke bladen door de behoefte opgewekt worden, terwijl juist die behandeling van plaatselijke onderwerpen in een algemeen blad steeds de tweede rang zal moeten innemen. Bovendien hebben die organen verschillende gemakken: het uitkomen kan een dag vertraagd worden indien de opname van een actueel onderwerp gewenscht is en bovendien is hiervoor dan meer plaats.

Minerva zweeft nu steeds tusschen een plaatselijk en een algemeen blad in. Het tracht zich boven het plaatselijke te verheffen, doch vervalt er steeds weer in terug, wat dan ook onvermijdelijk is bij de huidige organisatie. Sub-redacties in de academiesteden, waardoor hoogstens een samenvoeging van S. W., Propria Cures etc. bereikt kan worden, zijn uit den boeze. De hierdoor ontstane weekverslagen, die niemand begrijpt, behooren niet in een algemeen blad thuis; ook geen vervelende inaugureele redenen, die niemand leest en boekverslagen en tooneelkritieken, die in tijdschriften reeds van veel bevoegder zijde behandeld worden.

Echter wel algemeene beschouwingen, b.v. de brochure als van Prof. Kernkamp dienden er in besproken te worden. Ook letterkunde kan er een zeer ruime plaats in innemen en de interacademiale kritieken kunnen zelfs zeer nuttig werken.

Waar bovendien iedere academiestad tijdperken heeft van hooge letterkundige bloei, daar moet 't al heel toevallig zijn, als deze van de verschillende universiteiten samenvielen. Hierdoor kan het algemeene blad, het eene jaar door Leiden, het andere jaar door Delft enz., voorzien worden; bovendien is de keuze dan veel ruimer en kan het minderwaardige aan de plaatselijke bladen overgelaten worden.

Bij de verdediging van stelling II, blijkt dat spreker met studentengroepen, bedoelt plaatselijke groepen, zooals Corps, Bond, etc., waardoor de stelling ook heel duidelijk wordt.

Het nadeel dan van die groepsorganen is, dat de betreffende groep aan struisvogelpolitiek gaat doen en niets meer wil weten van hetgeen om haar heen gebeurt, terwijl dit toch zoo dikwijls in direct verband met die groep staat. Dit heeft de Vox Studiosorum ondervonden: vóór drie jaren was het uitsluitend een Corpsblad; bij de oprichting van Unitas was slechts één kolom hieraan gewijd en toen ze zag, dat deze politiek niet volgehouden kon worden, nam ze een dame in de redactie. Een persoon van buiten het Corps gevraagd bedankte voor de eer, zeggende, dat het eenerzijds te vroeg was — de kloof was nog te groot — anderzijds te laat, want de Vox had dit al moeten voorzien.

Met het 2e gedeelte van stelling II bedoelt de spreker dat allerlei kwesties, het studentenleven betreffende, behandeld moeten worden in een studentenorgaan.

De heer Bardstra verdedigde Minerva en wees er op, dat Minerva niet anders zijn kan dan een interacademiaal tijdschrift door de oprichting van het Leidsche blad Virtus. En dat het die wel degelijk is, bewijst het feit, dat van de 900 leden slechts 300 in Leiden wonen.

Hierna legt hij de werking van Minerva uit: de sub-redactie beschouwt hij als stralen, die van het hoofdbestuur uitgaan. Schifting heeft alleen plaats bij de sub-redactie, de hoofdredactie moet alles laten drukken wat binnenkomt.

In zijn repliek antwoordde de heer Tellegen hierop, dat juist door deze vrijgevochten boel zoo veel overbodigs gedrukt werd; het halfwekelijksch verschijnen was bij een goede schifting zeker niet noodig. En waarom zat de hoofdredactie hier alleen in Leiden en niet ook in de andere academiesteden, zooals vroeger met Vox 't geval was en men beurteilungen in Utrecht en in Leiden vergaderde? Toen bezat dit orgaan ook twee uitgevers, wat blijkbaar geen bezwaren opleverde.

De heer Van Lennep vraagt zich af, of er wel interacademiale belangen bestaan, terwijl hij het bestaan van plaatselijke en zelfs groepsorganen verdedigt.

De heer Scheers betuigde zijn instemming namens de redactie van de Vox voor de stellingen van den heer Tellegen. Voor Utrecht was Minerva beslist onvoldoende wat de plaatselijke berichten betrof. Hiermee wilde hij echter niet zeggen dat Minerva zich in die richting verbeteren moest, doch dat het er maar geheel mee moest ophouden.

Andere sprekers waren nog de heer Van de Werfhorst, Stokhuizen, Moll en Straub; de twee laatste verdedigden het bestaan van de vakbladen, waarop de heer Tellegen later antwoordde, dat hij deze tot die groepsbladen rekende.

De heer Macdonald is tegen het laatste gedeelte van stelling II. Plaatselijke bladen met een bijzonder karakter zijn zeer gewenscht, want dan wordt één blad niet overvoerd met allerlei verschillende onderwerpen.

Na de repliek, welke in hoofdzaken reeds boven vermeld is, volgde een tripliek, waarna tot de stemming werd overgegaan. Het eerste deel van stelling I werd aangenomen, het 2e gedeelte verworpen; over de motie van den heer Bardstra — Het Algemeen Nederlandsch Studententijdschrift Minerva ga voort met haar streven een algemeen en samenvattend Interacademiaal blad te verwezenlijken, waarbij ook de rubrieken Plaatselijk Nieuws niet gemist kunnen worden — staakten de stemmen, terwijl stelling II in haar geheel werd aangenomen.

F. L.

Studiebelangen.

Centrale Commissie.

TEEKENINGEN BOUWKUNDE.

Naar aanleiding van een schrijven, van eenige ingeschrevenen, aan de C. C., betreffende de onderteekening van de bouwkunde-teekeningen, hadden de C- en B-afgevaardigden een onderhoud met Prof. Itz.

Z. H. G. verklaarde hierin, dat de bedoeling is, dat het onderschrift „ontworpen en geteekend door”, alleen geplaatst wordt onder die teekeningen, waarbij inderdaad van een ontwerp sprake is; voor de overige teekeningen wordt het onderschrift „geteekend door” verlangd.

EXAMENEISCHEN IRRIGATIE.

Prof. Elenbaas was zoo welwillend de C. C. mede te deelen, dat de eischen voor het a.s. Ingenieurs-examen, zich slechts zullen uitstrekken over het behandelde in de cursus September—Kerstvacantie 1912.

Voor de C. C.,
J. DE JONG, waarn. Secr.

Ingezonden Stukken.

Aan den Heer v. d. W.

Spekend van de lezing van den heer Tellegen (in het S. W. van 13 Dec.) noemt gij de afwezigheid van de redactie van Alma Mater wel het *sterkste* argument voor de redeneering van den heer T. Mag ik u even trachten aan te toonen hoe *zwak* dit argument is.

De hoofdredactie van A. M. kan kwalijk het belang der vergadering kennen, waarin iemand, die voor haar niet méér is, dan zekere mijnheer T., zijn zienswijze ontwikkelde. Het is m.i. buitensporig van haar te verwachten, dat zij in iedere studentenvergadering in den lande, waar zij aangevallen wordt, aanwezig zal zijn, om zich te verdedigen. De H. R. van Minerva kon deze gelegenheid gemakkelijker waarnemen, omdat hare vertegenwoordigers nog zeer laat van uit Delft naar Leiden terug kunnen keeren. Bovendien had de H. R. van A. M. gegronde redenen te vermoeden, dat de Delftsche redactie in de gelegenheid gesteld zou worden het goed recht van A. M. te verdedigen.

Dat dit dan ook inderdaad het sterkste argument voor 's heeren Tellegen's redeneering geweest is, belieft ik niet dadelijk aan te nemen. Het lijkt mij waarschijnlijker, dat deze, toen hij zich op glad ijs begaf, nog pakkender argumenten in zijn mars had, dan die gij zoo enthousiast naar voren schuift. Ook al preekte de heer T. in dezen helaas voor eigen parochie, zal hij er zich wel van bewust gebleven zijn, dat men in een Debating-Club geen knollen voor citroenen kan verkoopen.

Tot eenige uren vóór den aanvang van de vergadering heeft men ons van de zijde van de D. S. D. C. in den waan gelaten door het berichtje van haar secretaris in het S. W. gewekt. Toen schreef de heer T. mij, dat hij de toezegging, die hij mij nog 's middags gedaan had, niet gestand kon doen, ingevolge het fatale besluit van het bestuur van de S. P.

Om nu uit onze afwezigheid een argument te smeden tegen ons, mijnheer v. d. W. — dat kan niet door den beugel. Ik wil aannemen, dat hier alleen sprake is van een onhandigheid van het bestuur van D. S. D. C. Maar wanneer, van met haar bevriende zijde, uit deze onhandigheid munt geslagen wordt, die wij fourneeren moeten en de heer T. kan opstrijken, dan zou dit in staat zijn, om een en ander in een zeer bedenkelijk licht te stellen. De aanwezigheid van het nihilist-lid van de S. W. redactie maakt het standpunt der Debating-Club al zwak genoeg.

H. J. DE VRIES.

De heer v. d. W. maakt nog met instemming melding van het verwijt van struisvogel-politiek. Een struisvogel steekt wel eens zijn kop in 't zand, wanneer zijn belagers hem op de hielen zitten, meenend dat hij, door niets te zien, niet gezien zal worden. Het is niet prettig voor zoo stupide gehouden te worden en daar ik vrijmoediglijk meen, dat de feiten elk betoog, dat tot strekking heeft ons dergelijke wanpolitiek aan te wrijven, op den kaak te stellen, sommeer ik den heer v. d. W. of zijn zegsman zijn meening te motiveeren of te erkennen, dat hij beter gedaan had te zwijgen.

DE V.

Antwoord aan den Heer H. J. de Vries.

Laat mij u zeer kort mogen opheldering geven in het toevallig ontstane warnet van gebeurtenissen waardoor gij tot zoo groote verontwaardiging zijt gebracht.

Dat de *plaatselijke* redactie van A. M. het belang der zaak inzag ligt voor de hand; doch juist het feit, dat de op gelijken wijze ingelichte redacties van Minerva, Indologenblad, Vox Studiosorum (dat zelfs niet aangevallen werd) enz. *Hoofdredactie* van A. M. en redactie van Virtus C. F. allen, juist op beide laatstgenoemde na, aanwezig waren, is, dunkt mij, zeer terecht een (door *mij* genoemd) argument voor de zelf-opsluiting der laatste twee.

Dat een nihilist, lid S. W. Red., wél aanwezig was, de toegang den A. M. redacteuren te Delft werd geweigerd, is slechts een *zeer noodlottig toeval*¹⁾ geweest, ontstaan door verkeerd begrijpen van S. Ph. bestuur en D. S. D. C., het was inderdaad niet in 't minst een opzet tegen A. M. De Delftsche sub-redactie van dit blad moet het verwijt of argument dan ook niet tot haar gericht beschouwen; het was slechts voor de *Hoofdredactie* bedoeld.

Wat de struisvogel-politiek betreft, elk S. W. lezer moge daarover zelf oordeelen.

V. D. W.

¹⁾ Zie hiervoor, Bij verstek geoordeeld.

Bij verstek geoordeeld.

Bij mijne inzending onder bovenstaanden titel, voegt de Redactie eenige mededeeling ter verluchting. Permitter mij, geachte Redactie, deze volledig te maken door U eraan te herinneren dat het nihilist-lid van Uwe Redactie wel ter vergadering aanwezig was. Tenzij deze zich als ongenoode gast in de leeszaal van S. P. installeerde, hebt Gij door de mededeeling, dat het Bestuur van D. S. D. C. geen Delftsche niet-corpsleden kon uitnoodigen, een zeer eigenaardige vergissing begaan.

Zoomin het op mijn weg ligt om aan te wijzen welke maatregelen D. S. D. C. had moeten nemen, wanneer het haar met het standpunt van hoor en wederhoor ernst geweest is, zoomin kon men van haar verwachten, dat zij zou trachten te vermijden, dat onze afwezigheid verkeerd geïnterpreteerd werd. Maar zoo goed als dit geschied is, zoo goed kunnen buitenstaanders, m.i. ten onrechte, het berichtje van haar Secretaris en de commentaar van den heer v. d. W. als een geniepige manoeuvre veroordeelen.

H. J. DE VRIES,
Lid v. d. Redactie v. A. M.

Opdat elk misverstand worde weggeruimd zij den heer H. J. de Vries het volgende medegedeeld:

Hoewel zij wellicht beter hadden kunnen weten, waren toch èn het bestuur der D. S. D. C. èn de heer Tellegen èn de heer Van de Werfhorst van meening dat, zoo de Sociëteit Phoenix aan een vereeniging een harer zalen ter vergadering afstaat, deze vereeniging met verantwoording voor alles wat geschiedt, zelf het recht heeft van onbepaalde introductie.

Dit is echter niet het geval. De heer Tellegen vernam dit tijdig om aan de Sub-redactie v. A. M. mede te deelen, dat zij als Delftsche niet-corpsleden niet mocht verschijnen. De heer v. d. Werfhorst sprak wel is waar 's middags een bestuurslid der S. P., welke hem *raadde* den heer Schelling niet te introduceeren, doch in welk gesprek *niet* door genoemden S. W.-redacteur verstaan werd, dat dit werd gezegd door een bestuurslid der S. P. qua *bestuurslid* en bedoeld was als: de heer Schelling kan niet komen. Toen dus de heer v. d. W. den heer Sch. ontmoette, nam hij deze mee ter vergadering en hoorde daar eerst het ongeoorloofde van deze handelwijze. Het S. P.-bestuur was toen natuurlijk zoo beleefd, den heer Schelling ongemoeid ter vergadering te laten.

Hiermee moge alle misverstand zijn weggenomen.

RED.

Boekbespreking.

OOM SILAS, door Le Fance.
Uitgave van Theelen, Tongeren (België).

Het boekje kost 12,5 cent, en is geïllustreerd. Griezelligheid en slecht papier zijn wel de meest kenmerkende eigenschappen.

Het is aan te bevelen boven een Wilson of Nick Carter.

V. D. W.

Ingekomen boeken.

JAARBOEKJE VOOR 1913. Uitgave van de Nederlandsche Christen-Studenten Vereeniging.

Agenda.

DEN HAAG.

Zaterdag 21 Dec. Geb. v. K. en W.: Uitvoering van Toonkunst onder leiding van A. B. H. Verhey: „Les Béatitudes” van César Franck; 8 uur.
Zondag 22 Dec. Diligentia: Matinée door Albert Spalding, violist; begel. Coenraad V. Bos, piano; 2 uur.
Geb. v. K. en W.: Gezelschap Royaards: Matinée: „De vijf Frankforters”; 2 uur.

Geb. v. K. en W.: Ned. Tooneel: „Domheidsmacht”; 8 uur.
Maandag 23 Dec.: Geb. v. K. en W.: Tweede Volksconcert door het Residentie-orkest onder leiding van mr. J. A. Baron van Zuylen van Nijvelt, 8 uur.
Woensdag 25 Dec. Dierentuin: N. V. Tooneelvereniging: „Het zevende gebod”; 8 uur.

ROTTERDAM.

Zaterdag 21 Dec. Harmonie: Concert door het Concertgebouw-orkest van Amsterdam; 8 uur.
Gr. Schouwburg: Italiaansche Opera: „Iris”; 8 uur.
Zondag 22 Dec. Gr. Schouwburg: Italiaansche Opera: „Carmen”; 8 uur.
Dinsdag 24 Dec. Gr. Schouwburg: Rott. Tooneelgezelschap: Eerste voorstelling van: „In Rok”; 8 uur.

ADVERTENTIEN.

Nog disponibel, beslist degelijke EETTAFEL, van af 65 cts. per Diner.

Goede referenties.

Adres KOORNMARKT 25.

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

75 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**

Firma E. DE GROOT,

Hoek VOLDERSGRACHT 33. — DELFT.

Sedert 1870 bekend onder den naam van VOGELEI.

Geeft steeds de HOOGSTE WAARDE voor NETTE GEDRAGEN KLEEDEREN, zooals:

Heeren-Costuums van f 6,— tot f 14,—.
Demisaisons en Winterjassen van f 5,— tot f 12,—.
Pantalons van f 2,50 tot f 5,—.

Ook dagelijks buiten de stad te ontbieden.

OUDE DELFT 120 - DELFT.

Uitzending van Diners.

Levering van Schotels.

Dagelijks verkrijgbaar de bekende NASSI GORENG.

Aanbevelend,

Oude Delft 120. Chr. F. RUTER.

Ter overname aangeboden: GEMEUBILEERDE
ZIT- en SLAAPKAMER,

f 20,—, zonder pension.

Adres MARKT 10a.

NIEUW.

NIEUW.

BILLY.

JAN FEITH beschrijft in dit geestige, boeiende boek de grappige, wisselvalligheden, gebeurtenissen uit het leven van een avontuurlijk Chauffeur. Prijs f 0,90.

Voorhanden bij den

TECHNISCHEN BOEKHANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR., BINNENWATERSLOOT 33-35.

C. MENSERT Pzn.

Gasfitter en Loodgieter.

OUDE DELFT 146.

ISAÄC VAN IJSSEL.

BETAALT

voor COSTUUMS f 6,— tot f 16,50

„ DEM'S f 4,— „ f 14,50

„ PANTALONS f 2,50 „ f 9,—

Koopt geheele en gedeelten van inboedels.

Laat zich binnen en buiten de stad ontbieden.

Choorstraat 46, hoek Cellebroerstraat.

A. HILLEN'S ROODKAPJE, een 3-cents Sigaar

bij uitnemendheid. Bevredigt iederen rooker.

Verkrijgbaar te Delft in onze Filialen:

Oude Delft 82. Tel. 367. Hoek Oude Delft-Kolk. Tel. 265

en in ons verkoophuis Jacob-Gerritstraat 17. (J. G. v. d. SIEPKAMP).